

U S T A W A

z dnia 4 lutego 1949 r.

o podatku od wynagrodzeń.

*Umieszczenie w Dzienniku Ustaw
dotychczas - wiecej 22.000.000 zł
Nr 5/51 900 14 - 14*

Art. 1. Podatek od wynagrodzeń pobiera się na rzecz Skarbu Państwa.

OSOBY, OBOWIĄZANE DO OPŁACANIA PODATKU (PODATNICY) ORAZ OBOWIĄZANE DO OBLICZANIA I POTRĄCANIA PODATKU (PŁATNICY).

Art. 2. 1. Do opłacania podatku od wynagrodzeń obowiązane są osoby fizyczne bez względu na miejsce zamieszkania lub pobytu, jeżeli wynagrodzenie jest im wypłacane na obszarze Rzeczypospolitej.

2. Do opłacania podatku od wynagrodzeń obowiązane są również te osoby fizyczne, którym wynagrodzenie wypłacane jest za granicą, jeżeli posiadają miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu na obszarze Rzeczypospolitej.

3. Do obliczania i potrącania podatku obowiązani są płatnicy podatku, tj. pracodawcy (władze, instytucje, przedsiębiorstwa) lub inne osoby, wypłacające wynagrodzenie. Ilekroć w ustawie mowa jest o płatniku — określenie to oznacza pracodawcę oraz inną osobę, wypłacającą wynagrodzenie, z wyjątkiem przypadków, dotyczących uzupełniającego podatku (art. 15).

ZWOLNIENIA PODMIOTOWE.

Art. 3. Zwolnieni od obowiązku podatkowego są:

- 1) przedstawiciele dyplomatyczni lub konsularni państw obcych oraz przydzieleni im urzędnicy i osoby, pozostające w ich służbie, jeżeli są cudzoziemcami,
- 2) inne osoby, którym na podstawie układów międzynarodowych lub według zasad prawa międzynarodowego służy przywilej zwolnienia od tego podatku.

PRZEDMIOT PODATKU.

Art. 4. 1. Podatkowi podlegają wszelkiego rodzaju wynagrodzenia otrzymywane:

- 1) przez pracowników, zatrudnionych na podstawie stosunku służbowego lub umowy o pracę,
- 2) przez osoby, które zobowiązały się do wykonania dzieła (umowa o dzieło) lub do dokonania określonej czynności dla dającego zlecenie (umowa zlecenia), jeżeli chodzi o usługi, wykonywane osobiście (ust. 3 pkt 2),
- 3) przez osoby, wykonujące czynności, związane z pełnieniem obowiązków społecznych lub obywatelskich bez względu na sposób powołania tych osób, nie wyjącając odszkodowania za utracony zarobek,
- 4) przez osoby, którym władza w oparciu o przepisy prawa zleciła wykonanie określonych czynności; wątpliwości co do zaliczenia pewnych rodzajów

czynności do tej kategorii rozstrzyga Minister Skarbu,

- 5) przez osoby — niezależnie od sposobu ich powołania — należące do składu zarządów, rad, komitetów nadzorczych, komisji rewizyjnych i członków organów stanowiących osób prawnych.

2. Ponadto podatkowi podlegają w przypadkach i na warunkach, określonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia, wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, otrzymywane przez osoby, wykonujące twórczość lub działalność naukową, oświatową, artystyczną, literacką i publicystyczną. Jeżeli wynagrodzenie wypłacane jest w łącznej sumie więcej niż jednej osobie, wynagrodzenie opodatkowuje się osobno dla każdej osoby w stosunku do jej udziału; w braku przeciwnego dowodu przyjmuje się, że udziały są równe. Wątpliwości co do zaliczenia pewnych rodzajów twórczości lub działalności do wymienionych kategorii rozstrzyga Minister Skarbu.

3. Upoważnia się Ministra Skarbu:

- 1) do uznawania w drodze rozporządzeń wynagrodzeń, otrzymywanych przez inne grupy osób, aniżeli określone w ust. 1 i 2, za podlegające podatkowi od wynagrodzeń,
- 2) do określania w drodze rozporządzeń, w jakich przypadkach zawarta umowa o dzieło lub umowa zlecenia będzie odpowiadać przepisom ust. 1 pkt 2.

4. Wynagrodzeniem są świadczenia pieniężne i w naturze, otrzymywane przez podatnika zarówno w czasie trwania jak i po ustaniu stosunku, uzasadniającego opodatkowanie otrzymywanych z tego tytułu wynagrodzeń.

5. Wartość pieniężną świadczeń w naturze szacuje się na podstawie cen wolnego rynku w sprzedaży spóżywcom. W przypadku udzielania tych świadczeń w formie odpłatnej doliczeniu do wynagrodzenia podlega różnica między ceną wolnego rynku a ceną zapłaconą przez podatnika.

6. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Pracy i Opieki Społecznej oraz Przemysłu i Handlu — po zasięgnięciu opinii Komisji Centralnej Związków Zawodowych — może na każdy rok kalendarzowy ustalać odmiennie od zasady, określonej w ust. 5, dla wszystkich lub niektórych grup podatników wartość pieniężną świadczeń w naturze, otrzymywanych w postaci wyżywienia, mieszkania służbowego, światła, opału, węgla i użytkowania roli oraz — w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych — wartość pieniężną ordynarii i innych świadczeń, wydawanych w granicach norm układu zbiorowego pracy pracownikom, zatrudnionym w gospodarstwach rolnych w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym.

7. Wysokość cen wolnego rynku ustala Minister Skarbu co najmniej raz na pół roku w miesiącu czerw-

cu i grudniu na następne półrocze, posiłkując się przeciętnymi cenami wolnego rynku w sprzedaży spożywcom. Ceny te mogą być ustalane bądź jednolicie dla całego okręgu izby skarbowej, bądź też odmiennie dla poszczególnych jego części.

8. Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia ryczałtów wartości pieniężnych świadczeń w naturze przy zastosowaniu przepisów ust. 5 i 6. Ryczałty te mogą być ustalane jednolicie dla całego Państwa lub okręgów izb skarbowych bądź ich części, a także dla pracowników poszczególnych grup płatników lub oddzielnych zakładów pracy. Uprawnienie to może Minister Skarbu przenieść na dyrektorów izb skarbowych.

ZWOLNIENIA PRZEDMIOTOWE.

Art. 5. 1. Wolne są od podatku:

- 1) wynagrodzenia, wypłacane z funduszków obcego państwa, obcych związków samorządowych i z innych tego rodzaju funduszków publicznych oraz wynagrodzenia, wypłacane na terenie obcego państwa za pracę, wykonywaną na obszarze Rzeczypospolitej, jeżeli będzie udowodnione, że podlegają one tam podatkowi tego samego rodzaju, i jeżeli właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych przychodów ze źródeł, położonych na obszarze Rzeczypospolitej, oraz co do wynagrodzeń, wypłacanych na obszarze Rzeczypospolitej za pracę, wykonywaną na obszarze obcego państwa,
- 2) uposażenie, wypłacane szeregowym niezawodowym Wojska Polskiego oraz junakom „Służba Polsce“ łącznie z wszystkimi dodatkami, świadczeniami oraz z innymi należnościami służbowymi,
- 3) zwroty kosztów pogrzebu żołnierzy zawodowych i pracowników państwowych oraz zasiłki i odszkodowania pośmiertne dla rodzin po zmarłych wojskowych i pracownikach państwowych,
- 4) wszystkie świadczenia, wypłacane podatnikom przez instytucje ubezpieczeń społecznych, skapitalizowane renty, wypłacane z funduszków instytucji ubezpieczeń społecznych oraz zapomogi dla zarejestrowanych bezrobotnych z funduszków publicznych,
- 5) emerytury, zaopatrzenia wdowie i sieroce, zaopatrzenia wyjątkowe i uczestników walk o niepodległość Państwa Polskiego, pensje weteranów powstań narodowych, renty i zapomogi, pobierane przez inwalidów wojennych i wojskowych, skapitalizowane renty, wypłacane z funduszków Państwa, zasiłki dla osób, pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, zasiłki dla ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski, dodatki rodzinne, wypłacane z budżetu Państwa oraz płace i dodatki, wypłacane przez Skarb Państwa w związku z odznaczeniami wojennymi, odniesionymi ranami itp.,
- 6) zasiłki dla żołnierzy Wojska Polskiego, żołnierzy i funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin, pobierane na zasadzie dekretu z dnia 14 kwietnia 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 139),
- 7) odszkodowania dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, żołnierzy Wojska Polskiego i członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej, którzy utracili zdolność do pracy w walce z wrogami Polski Demokratycznej oraz dla osób, pozostałych po poległych w tej walce, otrzymywane na zasadzie dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 54),
- 8) odszkodowania za utratę życia lub zdrowia w związku z pełnioną służbą lub pracą,
- 9) wartość opieki leczniczej, szpitalnej, sanatoryjnej oraz wartość bezpłatnie wydawanych lekarstw,
- 10) wartość świadczeń pracodawcy na doroczne wczasy pracowników do wysokości połowy jednomiesięcznego wynagrodzenia danego pracownika,
- 11) jednorazowe zapomogi ślubne, porodowe i pogrzebowe do wysokości 15.000 zł, jeżeli udzielane są w okresie trzech miesięcy przed zdarzeniem lub po zdarzeniu, 45000
- 12) dary pieniężne i w naturze do wysokości 25.000 zł, otrzymywane z tytułu co najmniej dwudziesto- pięcioletniego okresu trwania pracy, 75000
- 13) stypendia, faktycznie poniesione opłaty szkolne, zwracane przez pracodawcę na podstawie układu zbiorowego pracy, zasiłki na cele naukowe, nagrody wypłacane z funduszków Państwa, związków samorządu terytorialnego oraz innych instytucji, określonych przez Ministra Skarbu, nagrody za wynalazki, za udoskonalenia itp.,
- 14) wynagrodzenia wypłacane młodzieży uczącej się w zakładach naukowych z tytułu odbywanej przez nią praktyki wakacyjnej, trwającej nie dłużej niż cztery miesiące,
- 15) wartość munduru służbowego lub odszkodowanie w gotówce za używanie munduru własnego,
- 16) odszkodowanie za używane przez pracownika własne narzędzia pracy (amortyzacja),
- 17) koszty uzyskania wynagrodzeń, otrzymywanych przez osoby, wymienione w art. 4 ust. 2 i 3, przy czym Minister Skarbu ma prawo procentowego określenia tych kosztów w stosunku do otrzymanego wynagrodzenia dla poszczególnych grup podatników,
- 18) diety poselskie, zwroty kosztów służbowych, kosztów podróży, noclegu oraz diety, wypłacane funkcjonariuszom państwowym, państwowym pracownikom nauki, nauczycielom szkół państwowych i publicznych, pozostającym na etacie Państwa, sędziom, prokuratorom, asesorum i aplikantom sądowym, osobom wojskowym, żołnierzom i funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa oraz pracownikom i członkom organów wykonawczych związku samorządu terytorialnego, jak również należności o charakterze diet, wypłacane żołnierzom w szczególnych warunkach służby,
- 19) kwoty, wypłacane osobom, nie wymienionym w pkt 18, na koszty podróży oraz diety, jeżeli nie przekraczają one faktycznych wydatków podatnika albo nie są wyższe od ustalonych przepisami układu zbiorowego pracy lub obowiązującymi przepisami dla danego zawodu,
- 20) faktycznie poniesione koszty biletu na przejazd środkami masowej lokomocji (pociągi, tramwaje, autobusy) od miejsca zamieszkania do miejsca pracy i z powrotem, przy czym o koszty te zmniejsza się podstawę obliczenia podatku.

2. Przewodzącym w pracy pracownikom z tytułu współzawodnictwa pracy może być podatek obniżony

najwyżej o 30%. Grupy pracowników, korzystających z ulg, rozmiar ulg, warunki i tryb przyznania ulg określa Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Pracy i Opieki Społecznej po zasięgnięciu opinii Komisji Centralnej Związków Zawodowych.

3. Upoważnia się Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej do zwalniania od podatku innych kategorii wynagrodzeń.

POWSTANIE I WYGAŚNIĘCIE OBOWIĄZKU PODATKOWEGO.

Art. 6. Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy, w którym powstał obowiązek podatkowy (art. 7).

Art. 7. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wypłacenia wynagrodzenia niezależnie od tego, czy wynagrodzenie zostało wypłacone za okres bieżący, przeszły lub przyszły.

Art. 8. Obowiązek podatkowy wygasa z dniem śmierci podatnika, jak również z dniem rozwiązania stosunku służbowego, stosunku umowy o pracę lub wygaśnięcia tytułu, uzasadniającego wypłatę wynagrodzenia, jednak dopiero po dokonaniu całkowitego rozrachunku i wypłaceniu reszty należności z rozwiązanego stosunku lub wygasłego tytułu.

PODSTAWA OBLICZENIA.

Art. 9. 1. Podstawę obliczenia podatku stanowią wszystkie wynagrodzenia, wypłacane w danym okresie wypłaty.

2. Okresem wypłaty jest okres, za jaki płatnik powinien według umowy lub w braku umowy według przepisu prawa obliczać i wypłacać wynagrodzenie. Jeżeli dłuższy okres ten jest dłuższy niż miesięczny, za okres wypłaty przyjmuje się okres miesięczny.

3. Odmienne od zasady, określonej w ust. 1, przy wynagrodzeniach, wypłacanych w okresie wypłaty, a przypadających za okresy przyszłe oraz przy premiach za wydajną pracę za co najmniej dwa jej okresy wypłaty, jak również przy tych wynagrodzeniach za okresy przeszłe, co do których nie nastąpiła żadna wypłata — podstawę obliczenia podatku przyjmuje się tak, jak gdyby wypłata nastąpiła we właściwych okresach wypłaty.

4. Jeżeli podatnik otrzymuje od tego samego płatnika wynagrodzenie za ustalony okres wypłaty, a ponadto wynagrodzenia o nieustalonym okresie wypłaty — podstawę obliczenia podatku stanowi suma wszystkich powyższych wynagrodzeń, wypłacona w ustalonym okresie wypłaty.

5. Za podstawę obliczenia podatku od wynagrodzeń, określonych w art. 4 ust. 1 pkt 4 oraz ust. 2 i 3, lub od wynagrodzeń, dla których nie ustalono okresu wypłaty — przyjmuje się sumę wszystkich wynagrodzeń, wypłaconych w danym miesiącu.

6. Jeżeli podatnik otrzymuje od tego samego płatnika dwa lub więcej wynagrodzeń, płatnik obowiązany jest obliczyć i potrącić podatek, przyjmując za podstawę obliczenia łączną sumę wszystkich wynagrodzeń, otrzymanych w okresie wypłaty.

7. Jeżeli podatnik otrzymuje wynagrodzenie od więcej niż jednego płatnika, podatek od wynagrodzenia, otrzymywanego od drugiego i dalszych płatników, oblicza się bez względu na wysokość wynagrodzenia

z 50% zwyczają; jeżeli jednak wynagrodzenie nie przekracza 20.000 zł miesięcznie, 4.620 zł tygodniowo lub 800 zł dziennie, stopa procentowa podatku wynosi 5%. Dla innych okresów wypłaty Minister Skarbu określi w drodze rozporządzenia kwotę, do wysokości której ma zastosowanie stopa procentowa 5%.

8. W przypadku, określonym w ust. 7, podatnik uprawniony jest do pisemnego wskazania płatnikowi wynagrodzenia, od którego ma być pobierany podatek bez zwyczajki. Zmiana w tym względzie nie może nastąpić w ciągu danego roku kalendarzowego, chyba że wcześniej podatnik przestanie otrzymywać wynagrodzenie, od którego podatek był pobierany bez zwyczajki. Upoważnia się Ministra Skarbu do czynienia także innych wyjątków od powyższej zasady.

9. Płatnik obowiązany jest zażądać od podatnika pisemnego oświadczenia o pobieraniu lub niepobieraniu przez niego wynagrodzenia od innych płatników ze wskazaniem płatnika, od którego pobiera się podatek bez zwyczajki (ust. 8):

- 1) po raz pierwszy w ciągu siedmiu dni od ogłoszenia ustawy,
- 2) poza tym najpóźniej przed pierwszą wypłatą wynagrodzenia.

W razie niezłożenia przewidzianego wyżej oświadczenia lub złożenia oświadczenia, nie zawierającego danych o innych płatnikach, którzy wypłacają wynagrodzenie, płatnik obliczy i pobierze podatek w myśl ust. 7.

10. Podatnik obowiązany jest składać w ciągu siedmiu dni płatnikowi, uprawnionemu do pobierania podatku bez zwyczajki w myśl ust. 8, pisemne oświadczenie o każdym nowym stosunku prawnym, z którego wynagrodzenie podlega podatkowi od wynagrodzeń na zasadzie art. 4 ust. 1 i 3.

11. Przepisy ust. 7 — 10 nie mają zastosowania do podatników, określonych w art. 4 ust. 2.

SKALE PODATKOWE.

Art. 10. 1. Podatek oblicza się z wyłączeniem podatników, określonych w art. 11, według następujących skal:

A. od wynagrodzeń z okresem wypłaty miesięcznym:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa proc. podatku
	ponad	do	
1	13.000	14.000	0,75
2	14.000	15.000	1
3	15.000	17.000	2
4	17.000	19.000	3
5	19.000	21.000	4
6	21.000	23.000	5
7	23.000	25.000	6
8	25.000	28.000	7
9	28.000	31.000	8
10	31.000	34.000	9
11	34.000	38.000	11
12	38.000	42.000	13
13	42.000	50.000	15
14	50.000	60.000	17
15	60.000	70.000	19
16	70.000	80.000	21
17	80.000	100.000	23

B. od wynagrodzeń z okresem wypłaty tygodniowym:

Stopień wynagro- dzenia	Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa proc. podatku
	ponad	do	
1	3.000	3.230	0,75
2	3.230	3.460	1
3	3.460	3.920	2
4	3.920	4.380	3
5	4.380	4.850	4
6	4.850	5.310	5
7	5.310	5.770	6
8	5.770	6.460	7
9	6.460	7.150	8
10	7.150	7.850	9
11	7.850	8.770	11
12	8.770	9.690	13
13	9.690	11.540	15
14	11.540	13.850	17
15	13.850	16.150	19
16	16.150	18.460	21
17	18.460	23.080	23

C. od wynagrodzeń z okresem wypłaty dziennym:

Stopień wynagro- dzenia	Wysokość wynagrodzenia w okresie wypłaty w złotych		Stopa proc. podatku
	ponad	do	
1	520	560	0,75
2	560	600	1
3	600	680	2
4	680	760	3
5	760	840	4
6	840	920	5
7	920	1.000	6
8	1.000	1.120	7
9	1.120	1.240	8
10	1.240	1.360	9
11	1.360	1.520	11
12	1.520	1.680	13
13	1.680	2.000	15
14	2.000	2.400	17
15	2.400	2.800	19
16	2.800	3.200	21
17	3.200	4.000	23

2. Przy wynagrodzeniach, przekraczających najwyższe kwoty wynagrodzeń, wymienione w skalach A, B, C (ust. 1), podatek wynosi 23% od tych kwot i 30% od reszty wynagrodzenia.

3. Od wynagrodzeń, określonych w art. 4 ust. 1 pkt 3 i 5, a wypłaconych za przepracowany dzień bądź za posiedzenie, podatek pobiera się według skali właściwej dla wynagrodzeń z okresem wypłaty dziennym (ust. 1 skala C).

4. Od pracowników sezonowych pobiera się podatek, obliczony w myśl ust. 1 lub 2, zmniejszony o $\frac{1}{3}$. Za pracowników sezonowych uważa się pracowników, zatrudnionych na robotach publicznych, ziemnych, brukarskich, w przedsiębiorstwach budowlanych, żegludze śródlądowej i przy spławie, w gospodarstwach rolnych i leśnych, jeżeli umowa o pracę zastrzega sezonowy charakter zatrudnienia.

5. Dla innych okresów wypłaty, aniżeli określone w ust. 1, Minister Skarbu określi w drodze rozporządzenia skalę właściwą do obliczania podatku.

6. Dla ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku wynagrodzenie zaokrągla się do pełnych dziesiątków złotych w dół, podatek zaś — do pełnych złotych w dół.

7. Podatek należy potrącić w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało mniej, niż zostaje z najwyższego wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego.

8. Minister Skarbu może obniżyć w drodze rozporządzeń skalę z ust. 1 i 2 oraz podwyższać kwotę wynagrodzenia, wolnego od podatku.

Art. 11. 1. Od wynagrodzeń, określonych w art. 4 ust. 2, podatek oblicza się według następującej skali:

Stopień wynagro- dzenia	Wysokość wynagrodzenia miesięcznego w złotych		Stopa proc. podatku
	ponad	do	
1	—	20.000 600	5
2	20.000 600	50.000 1500	10
3	50.000 1500	—	15

2. Przepisy art. 10 ust. 6—8 stosuje się odpowiednio.

Art. 12. 1. Podatek od wynagrodzeń, wypłacanych na obszarze Rzeczypospolitej, pobiera się drogą potrącenia od wypłacanego wynagrodzenia kwoty należnego podatku według skal z art. 10 i 11.

2. Płatnicy obowiązani są do potrącenia kwoty należnego podatku przy każdej wypłacie wynagrodzenia. Przepisu tego nie stosuje się, gdy według postanowień układu zbiorowego pracy podatek otrzymuje w określonym w układzie zbiorowym okresie wypłaty częściowe wypłaty na poczet wynagrodzenia; w tym przypadku podatek oblicza się i pobiera przy ostatecznym obrachunku wynagrodzenia za dany okres wypłaty.

3. Jeżeli płatnik nie potrąca należnego podatku, lecz ponosi go z własnych funduszków, obowiązany jest przyjąć za podstawę do ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku taką kwotę, aby — po potrąceniu od tej kwoty należnego podatku — pozostała różnica wyrażała sumę, przypadającą podatnikowi do wypłaty. Zasada powyższa ma zastosowanie tylko wtedy, gdy wynagrodzenie przekracza 20.000 zł miesięcznie, 4.620 zł tygodniowo lub 800 zł dziennie. Przy innych okresach wypłaty Minister Skarbu określi w drodze rozporządzenia dolne granice wynagrodzeń, do których zasada powyższa ma zastosowanie.

ZNIŻKI I ZWYŻKI RODZINNE.

Art. 13. 1. Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci, podatek obniża się o 25%. Jeżeli podatnik ma więcej niż czworo dzieci na utrzymaniu, podatek obniża się o 50%. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wówczas, gdy podatnik ma więcej niż sześćdziesięć dzieci na utrzymaniu.

2. Jeżeli podatnikiem jest kobieta, ulga wynosi 25%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż jedno dziecko, a 50%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci. Całkowite zwolnienie następuje, gdy ma na utrzymaniu więcej niż czworo dzieci.

3. Zniżka, przewidziana w ustępach poprzedzających, dotyczy tylko tych podatników, których wynagrodzenie nie przekracza 30.000 zł miesięcznie, 6.920 zł tygodniowo lub 1.200 zł dziennie i którzy w okresie wypłaty wynagrodzenia nie są podatnikami w podatku dochodowym. Przy innych okresach wypłaty Minister Skarbu określi w drodze rozporządzenia granicę wynagrodzeń, korzystających ze zniżek rodzinnych. W przypadku, gdy mąż jest podatnikiem w podatku dochodowym albo gdy oboje małżonkowie pobierają wynagrodzenie — żonie zniżka nie przysługuje. Podatnikowi, który otrzymuje wynagrodzenie od różnych płatników, przysługuje zniżka tylko w stosunku do jednego przez niego wskazanego wynagrodzenia. Wskazanie innego wynagrodzenia, korzystającego ze zniżki, nie może nastąpić w ciągu danego roku kalendarzowego.

4. Za dzieci uważa się dzieci z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione i pasierbów, jak również dzieci ofiar wojny, przyjęte na wychowanie — do lat osiemnastu, jeżeli nie są podatnikami w podatku dochodowym lub od wynagrodzeń.

5. Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze do ukończenia przez nie dwudziestu czterech lat życia, jeżeli pobierają naukę lub odbywają praktykę zawodową i jeżeli nie są podatnikami w podatku dochodowym lub w podatku od wynagrodzeń.

6. Przepisy ust. 1—5 nie mają zastosowania do podatników, określonych w art. 4 ust. 2.

Art. 14. 1. Podatek podwyższa się:

- 1) o 20% dla podatników w wieku ponad dwadzieścia pięć lat, nieżonatych lub niezamężnych, nie mających na utrzymaniu dzieci i pobierających wynagrodzenie ponad 20.000 zł miesięcznie, 4.620 zł tygodniowo lub 800 zł dziennie,
- 2) o 10% dla podatników żonatych lub zamężnych od lat przeszło dwóch, lecz nie mających na utrzymaniu dzieci, jeżeli podatnicy ci pobierają wynagrodzenie ponad 25.000 zł miesięcznie, 5.770 zł tygodniowo lub 1.000 zł dziennie.

2. Uprawnienia Ministra Skarbu, określone w art. 13 ust. 3 zdanie drugie, mają odpowiednie zastosowanie co do granic wynagrodzeń, obciążonych zwykłą rodziną.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, gdy osoby, wymienione w tym ustępie, miały na utrzymaniu dzieci co najmniej przez okres dziesięciu lat.

4. Przepisy ust. 1—3 nie mają zastosowania do podatników określonych w art. 4 ust. 2.

UZUPEŁNIAJĄCY PODATEK.

Art. 15. 1. Pracodawca, wypłacający pracownikowi wynagrodzenie w sumie nie przekraczającej:

- 1) kwoty 15.000 zł przy miesięcznym okresie wypłaty,
- 2) kwoty 3.460 zł przy tygodniowym okresie wypłaty,
- 3) kwoty 600 zł przy dziennym okresie wypłaty,

— obowiązany jest oprócz potrąconego pracownikowi podatku w myśl art. 10 uiścić z własnych funduszy uzupełniającego podatek.

2. Podstawą obliczenia uzupełniającego podatku jest wynagrodzenie, stanowiące podstawę obliczenia podatku (art. 9 i 10).

3. Uzupełniający podatek oblicza się według następujących skal:

A. przy wynagrodzeniach z okresem wypłaty miesięcznym:

Stopień wynagrodzenia	Wynagrodzenie wypłacone w okresie wypłaty w złotych		Suma uzupełniającego podatku w złotych
	ponad	do	
1	—	12.000	300
2	12.000	12.500	265
3	12.500	13.330	230
4	13.330	14.170	160
5	14.170	15.000	75

B. przy wynagrodzeniach z okresem wypłaty tygodniowym:

Stopień wynagrodzenia	Wynagrodzenie wypłacone w okresie wypłaty w złotych		Suma uzupełniającego podatku w złotych
	ponad	do	
1	—	2.770	70
2	2.770	2.880	62
3	2.880	3.060	54
4	3.060	3.270	36
5	3.270	3.460	17

C. przy wynagrodzeniach z okresem wypłaty dziennym:

Stopień wynagrodzenia	Wynagrodzenie wypłacone w okresie wypłaty w złotych		Suma uzupełniającego podatku w złotych
	ponad	do	
1	—	480	12
2	480	500	11
3	500	530	10
4	530	570	6
5	570	600	3

4. Uprawnienia Ministra Skarbu, określone w art. 10 ust. 5, mają odpowiednie zastosowanie do uzupełniającego podatku.

5. Od uzupełniającego podatku wolny jest płatnik, jeżeli nim jest Państwo, związek samorządowy, instytucja ubezpieczeń społecznych, związek zawodowy, przedsiębiorstwo państwowe lub zakład, będący pod zarządem Państwa bądź związku samorządowego.

6. Upoważnia się Ministra Skarbu do całkowitego zwalniania od uzupełniającego podatku oraz do obniżenia stawek tego podatku w drodze rozporządzenia dla poszczególnych okręgów wymiarowych i kategorii podatników.

7. Dla ustalenia kwoty uzupełniającego podatku wynagrodzenie zaokrągla się do pełnych dziesiątków złotych w górę, sumę zaś uzupełniającego podatku — do pełnych złotych w dół.

WPLACANIE PODATKU.

Art. 16. 1. Kwoty należnego podatku, potrącane przez płatnika przy wypłacie wynagrodzenia (art. 9, 10 i 11) lub ponoszone przez płatnika z własnych funduszy (art. 12 ust. 3), jak również kwoty uzupełniającego podatku (art. 15) płatnik obowiązany jest wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego (rewizyjnego) w terminie do siedmiu dni po dokonaniu wypłaty wynagrodzenia z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanej wzoru lub też odpisu list płacy, zawierających dane niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

2. Płatnicy, wypłacający wynagrodzenie dziennie, wpłacają należności podatku i uzupełniającego podatku z dołączeniem wykazu potrąceń lub odpisu list płacy (ust. 1) w następujących terminach:

- 1) do dnia 14 danego miesiąca, jeżeli wypłaty wynagrodzeń dokonano od 1 do 7 tego miesiąca,
- 2) do dnia 21 danego miesiąca, jeżeli wypłaty wynagrodzeń dokonano od 8 do 14 tego miesiąca,
- 3) do dnia 28 danego miesiąca, jeżeli wypłaty wynagrodzeń dokonano od 15 do 21 tego miesiąca,
- 4) do dnia 7 następnego miesiąca, jeżeli wypłaty wynagrodzeń dokonano od 22 do końca miesiąca.

3. Upoważnia się Ministra Skarbu do określania w drodze rozporządzeń innych terminów płatności podatków, niż ustalone w ust. 1 i 2, dla wszystkich lub pewnych grup płatników.

Art. 17. 1. Podatnicy, pobierający wynagrodzenie na obszarze obcego państwa, a zamieszkali na terenie Rzeczypospolitej (art. 2 ust. 2) obowiązani są obliczać należny podatek według przepisów art. 9—14 i wpłacać do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie

siedmiu dni po upływie miesiąca, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia.

2. Podstawą obliczenia podatku jest łączna suma wynagrodzeń (ust. 1), otrzymanych w miesiącu.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE.

Art. 18. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc wszelkie przepisy w przedmiotach nią unormowanych, a w szczególności:

- 1) dekret z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129 i z 1948 r. Nr 17, poz. 117),
- 2) przepisy ustaw szczególnych w częściach, dotyczących przedmiotowych i podmiotowych zwolnień od podatku.

2. Przepisy dekretu, wymienionego w ust. 1 pkt 1, stosuje się jednak przy ustalaniu wysokości dodatkowej opłaty (art. 13), różnicy podatku w myśl art. 15, art. 16 zdanie drugie oraz różnicy podatku od łącznych wynagrodzeń (art. 17) za rok kalendarzowy 1948.

Art. 19. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 20. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r., stosuje się jednak również do wynagrodzeń, wypłaconych przed tym terminem, a należnych za czas, poczynając od dnia 1 stycznia 1949 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

42**U S T A W A**

z dnia 4 lutego 1949 r.

o zmianie ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o obowiązku społecznego oszczędzania.

Art. 1. W ustawie z dnia 30 stycznia 1948 r. o obowiązku społecznego oszczędzania (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 74) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 36, poz. 256 i Nr 52, poz. 415) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) osoby, podlegające podatkowi od wynagrodzeń, jeżeli ich wynagrodzenie przekracza za okres wypłaty: miesięczny 30.000 zł, tygodniowy 6.900 zł, dzienny 1.200 zł; granice te nie obowiązują w przypadkach, określonych w art. 31 ust. 3; przy wynagrodzeniach o innych okresach wypłaty (art. 10 ust. 5 ustawy o podatku od wynagrodzeń) Minister Skarbu określi w drodze rozporządzenia odpowiednią kwotę wynagrodzenia, właściwą dla danego okresu wypłaty, od której to kwoty poczynając powstaje obowiązek oszczędzania.“

- 2) art. 9 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Rocznym wkładem oszczędnościowym uczestników funduszy A i B jest kwota świadczenia, ustalona na każdy rok kalendarzowy dla poszczególnego uczestnika. Rocznym wkładem oszczędnościowym uczestników funduszu C jest kwota świadczenia, dokonanego w danym roku kalendarzowym.“

- 3) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„1. Banki, instytucje bądź placówki, przewidziane w art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1, ustalają:

1) roczne wkłady oszczędnościowe uczestników funduszu A oraz składki oszczędnościowe tych uczestników w przypadkach częściowego lub całkowitego niewykonania obowiązku, określonego w art. 27 ust. 1,